

Idéudviklingens trepartstruktur og den katalytiske funktion af kritik

BRIAN DUE

1 Introduktion

Innovation er nødvendigt for fortsat velfærd (Fagerberg, Mowery, & Nelson, 2006), og idéer er råstoffet i innovationsprocessen. Derfor er et fokus på hvordan nye idéer udvikles vigtigt. For uden en idé, ingen innovation idet *innovation* defineres som frembringelsen og implementeringen af noget nyt af værdi, *kreativitet* som den skabende proces bag innovationen, *idéen* som substansen i innovationen og *forslaget* som det interaktionelle format, hvormed idéer fremsættes (Due, 2012b). Man kan altså have kreative processer og foreslå gode idéer uden at man af den grund har innovation, men omvendt kan man ikke have innovation, uden at have kreative processer og udvikling. Under alle omstændigheder er udvikling af idéer derfor et centralt anliggende i alle typer organisationer.

Idéer skabes mange steder: i dagligdagen på kontoret, på gangen, til frokost eller på egentlige idéudviklingsmøder hvor medarbejdere interagerer (Darsø, 2001; Due, 2012a, 2012b; Lysklett, 2007; Marková, Linell, Grossen, & Orvig, 2007). For at skabe forståelse for og indsigt i hvordan idéer udvikles, må man derfor observere hvad der faktisk sker, når idéer udvikles af medarbejdere i specifikke ansigt-til-ansigt-situationer. Artiklen bygger samlet set på tolv video-filmmede møder fra fire forskellige organisationer som datagrundlag for at kunne sige noget om hvordan idéer skabes. Artiklen har i den forbindelse særligt fokus på de situationer, hvor modstand eller kritik (disaffiliering) forekommer i forbindelse med idéfremsættelse.

Udvikling af nye idéer foregår selvfølgelig også hos enkelte medarbejdere i ensomhed, men i mindre og mindre grad på grund af fremvæksten af den post-bureaukratisk og team-organiserede virksomhedsstruktur (Heckscher, 1994; Paulus, 2008). Idéudviklingsprocesser i organisationer er derfor ofte sociale begivenheder hvor medarbejdere på forskellige måder interagerer og samarbejder om at skabe nye idéer (Paulus & Nijstad, 2003). For så vidt idéudvikling finder sted under ansigt-til-ansigt-møder, har deltageres kropslige og visuelle tilstedeværelse i et fysisk og materielt miljø betydning for hvordan interaktionen formes, og derfor for hvordan idéer udvikles (Streeck, Goodwin, & LeBaron, 2011). Betydningen af disse forskellige modaliteter (tegnsystemer, fx tale, krop, brug af genstande) er central i interaktion, men påfaldende underbelyst i den videnskabelige litteratur om kreativitet og idéudvikling. Der er således behov for at få afdækket hvordan idéer skabes i kraft af deltageres fælles konstruktionsproces og betydningsdannelse via brug af både talen og hele den kropslige, visuelle, fysiske og materielle tilstedeværelse i et specifikt rum på et specifikt tidspunkt når idéer 1) fremsættes, 2) kritiseres og 3) kritikhåndteres.

Artiklen vil derfor vise følgende: hvordan idéer er sociale konstruktioner der udvikles på detaljeniveau gennem multimodale interaktioner, og hvordan kritik af idéer udføres og behandles på en måde, hvor potentielt ansigtstruende handlinger minimeres og idéudviklingen kan fortsætte. Det vises hvordan der eksisterer en trepartstruktur og hvordan kritik kan være en konstruktiv katalysator. Artiklens første eksempel viser i korthed hvordan trepartstrukturen eksisterer og artiklens andet eksempel viser, hvor kompliceret de tre positioner også er, og hvor meget ekstra kommunikativt arbejde deltagerne bruger via fx præ- og post-indsatte sekvenser på at skabe positionerne. Artiklens gennemgående argument er af interaktionel og strukturel karakter: nemlig at vise hvordan idéudvikling ikke er en uforståelig eller mystisk kompleksitet (Stacey, 1996), men derimod, ligesom al anden interaktion, baseret på et normativt maskineri der kan afdækkes (Garfinkel & Sacks, 1970) – og dermed også potentielt gøres til genstand for læring og udvikling (Due & Lange, 2015).

I det følgende præsenteres først artiklens teoretiske afsæt. Derefter defineres artiklens hovedbegreb *idé* i sammenhæng med artiklens fokus på disaffiliering og datagrundlaget præsenteres. Derefter følger artiklens analyser, der bygger på to single case analyser fra et møde i henholdsvis en dansk og en sydafrikansk organisation. Endelig afsluttes artiklen med en længere diskussion af, hvordan idéudviklingens trepartstruktur er konstitueret.

2 En multimodal interaktionsanalytisk tilgang

Idéudviklingsmøder består af medarbejdere der taler, bruger deres kroppe og ofte også artefakter som computer, papir, post-its, skriveredskaber, osv. Medarbejderes interaktion er på den måde indlejret i en semiotisk økologi af forskellige tegn, der tilskrives mening alt efter hvordan deltagerne orienterer sig imod disse. Derfor er en CA-baseret multimodal interaktionsanalyse brugbar som teoretisk redskab til at forstå disse situationer (Due, 2014b). Som blandt andet Goodwin også viser, udfoldes kommunikationshandlingerne gennem flere modaliteter som tale, gestik og materiel struktur i det nære miljø (Goodwin, 2003:10). Dette udgør samlet set en interesse i multimodalitet forstået som deltagerens brug af forskellige semiotiske ressourcer til at udføre sociale handlinger (Deppermann, Schmitt & Mondada, 2010; C. Goodwin, 2007; LeBaron & Jones, 2002; Mondada, 2009; Sidnell, 2005; Stivers & Sidnell, 2005; Streeck, 1996, 2009; Streeck, Goodwin & LeBaron, 2011). Tale, brug af krop og brug af ting er indlejret i en sekventiel struktur, hvor handlinger er meningsfulde i den kontekst hvori de optræder, og ligeledes projicerer relevante nye handlinger (Heritage, 1984; Kendon, 2005). Handlende aktører kan i den sammenhæng både være humane, altså mennesker, og nonhumane som fx computere, papirer og borde og stole, der kan have reelt agentskab i situationen, fordi de kan påvirke og afgøre handlinger og fortolkninger i et netværk af betydning i situationen (Latour, 1979, 2005). Se også Nevile, Haddington, Heinemann, & Rauniomaa, 2014. I et multimodalt perspektiv optræder handlinger både sekventielt men også simultant, da deltagere typisk kommunikerer via flere tegnsystemer på samme tid.

I forhold til et fokus på idéudviklingsprocessen betyder det, at analyserne vil fokusere på den lokalt situerede og sekventielt organiserede autentiske interaktion mellem deltagere der er sat sammen med det institutionelt definerede formål at udføre idéudvikling.

Meget forskning i kreativitet og idéudvikling foregår indenfor management og psykologi, hvor man typisk anlægger et funktionalistisk eller symbolsk perspektiv ud fra eksperimentelle

eller stærkt deduktive metoder (se diskussion i Due, 2012b), og typisk også formuleret i normative vendinger der beskriver hvordan deltagere skal være åbne og ”tænke ud af boksen”, uden nærmere at forklare hvad det betyder (fx Vance & Deacon, 1995).

I modsætning til denne type forskning anlægges i denne artikel et fokus på multimodale handlinger. Det perspektiv er en videreudbygning af lingvistisk og konversationsanalytisk forskning i idéudvikling eller innovation på mikroniveau, som fundet hos fx Asmuss & Oshima, 2012; Asmuss, 2012; Engeström, 1995, 1999; Housley, 2003; Marková et al., 2007; Nielsen, 2012. Forskningsresultater herfra peger på, hvordan idéudvikling ikke er en sort mystisk boks, men naturligt indlejret i samtalsystemet og derfor beskriveligt i detaljer. Der er i tidligere forskning om idéudvikling og kreativitet blevet peget på, hvordan post-its bliver benyttet (Nielsen, 2012), hvordan forestillings-handlinger benyttes (Murphy, 2005; Luck, 2014), hvordan forslag fremsættes (Firth, 1990; Stevanovic, 2015), hvordan idéer skabes gennem historier (Due, 2012a), hvordan fælles normer og orden skabes (Nielsen, 2014) samt hvordan ledelse og magt kommer til udtryk (Asmuss & Oshima, 2012) og viden bruges (Stevanovic, 2015).

Der er altså i de senere år sket en udvikling på det område, så der i dag er langt mere dyb forståelse for de interaktionelle praksisser i forbindelse med idéudviklingsprocesser. Det kommer også til udtryk i forhold til analyser og diskussioner af kritik og modstand under idéudvikling, særligt inden for det felt der har beskæftiget sig med design og arkitektur (se fx Luck, 2003; Luck & McDonnell, 2006; Lloyd & McDonnell, 2009). Buur & Larsen (2010) argumenterer fx for hvorfor kritik og modsætninger kan være vigtige i idéudvikling. Matthews (2009) taler om forholdet mellem ’interaction order’ og ’institutional organization’, hvilket er et fint bevis for, at deltagere orienterer sig mere mod de interaktionelle ”regler” end mod idéudviklingens formelle eller metodiske ”regler”. Matthews & Heinemann (2012) beskriver hvordan deltagere forhandler om de foreslåede idéer, og at de således ikke ”bare” fremsættes og behandles i en lineær logik som ellers tidligere antaget i kreativitetsmodeller. Landgrebe & Heinemann (2014) har vist, hvordan viden, asymmetri i viden og orientering mod fælles viden fylder meget under idéudvikling og Heinemann, Landgrebe & Matthews (2012) har vist hvordan deltagere under idéudvikling arbejder på at undgå uenigheder og sikre fremdrift i idéudviklingen.

Nærværende artikel bygger i vid udstrækning videre på den interaktionelt baserede forskning omkring idéudvikling og/eller kreative processer, der både er blevet undersøgt i organisationer og specifik i design og arkitektur-kontekster. Men artiklen tilbyder også ny viden ved at fremanalysere trepartstrukturen og kritikens katalytiske funktion.

3 Idé og idéudvikling som forslag om noget fremtidigt

I kreativitetsforskningen skal idéer være ”new, surprising and valuable” (Amabile, 1996) for at kunne defineres som en idé. Men det er langt fra altid klart i situationen, hvad der på sigt eller ”objektivt” kan vise sig at være egentlig nyt og værdifuldt (Csikszentmihalyi, 1997). Hvad der er en idé på et idéudviklingsmøde eller en workshop, er ikke nødvendigvis en idé i direktionens øjne, når de får præsenteret idéen bagefter. Det betyder typisk, at idéen ikke kan blive til innovation og som sådan heller ikke er værdifuld. Men det var stadigvæk en idé for deltagerne i situationen. En central etnometodologisk forståelse af idéer er derfor at lægge definitionen over til deltagerne selv i situationen og deres responsformater og orienteringer.

Idéer, der udvikles i grupper eller teams, indgår i en intersubjektiv arkitektur, hvor idéerne er kommunikativt designet til at blive hørt og modtaget af andre. Idéer forandrer sig igennem social interaktion (Marková m.fl., 2007), og er ofte fremsat som et bidrag til at løse en eller anden given problemstilling. Idéer har således også et fremtidsperspektiv i sig; de omhandler noget, der skal ske på et tidspunkt (Kuhn & Jackson, 2008). Idéer er ofte værdiladede beskrivelser, der polariseres som enten gode eller dårlige forslag af deltagerne (Clayman & Reisner, 1998), og de behandles som ”mere interessante”, desto mere overraskende de er (Paulus & Nijstad, 2003). Idéudvikling kan derfor forstås som *den interaktionelle skabelse af et forslag om, hvad nyt man kan gøre i fremtiden for (forhåbentligt) at skabe værdi* (jf. Due, 2014a).

Det er dermed vigtigt at betone, at hvis deltagere behandler handlinger og ytringer om ting, man vil lave i fremtiden, som nye, overraskende og værdifulde *forslag*, så er der tale om idéer *for dem*. Ud fra et kognitivt perspektiv kan idéer forstås som sammenhængende tænkning og meningsfulde tankeprodukter, der skiller sig ud fra det øvrige flow af tankevirksomhed (Bergson, 1998; Fauconnier, 2001). Men når idéer udtrykkes verbalt, optræder de ofte i metaforer, analogier, repræsentationer og forestillinger og behandles ofte som objekter, der kan ”tages”, ”viderebringes”, ”udvikles”, ”behandles”, ”ejes”, ”sælges” osv. (Lakoff & Johnson, 1980; Nonaka & Takeuchi, 1995) – det vil senere i artiklen blive beskrevet som en ejerskabs-epistemologi. Idéer kan fremsættes gennem forskellige handlingstyper fx påstande, konstateringer, ordre men det mest almindelige er spørgsmål og forslag (Due, 2012). Det er i den intersubjektive arkitektur, idéer behandles *som* idéer, typisk ved at en respons forholder sig til indholdet i idéen enten ved vurdering, videreudvikling eller kritik. Som hovedregel er idéer genkendelige som forslag der kommer til udtryk over flere TCU’er, og jeg vil derfor også i høj grad trække på den litteratur, der har beskæftiget sig med *proposal-sequences* (Davidson, 1984; Houtkoop-Steenstra, 1987; Firth, 1990; Asmuss & Oshima, 2012; Stevanovic, 2012). I artiklen vises det hvordan en idé som et forslag kommer til udtryk igennem flere handlinger og TCU’er, og dermed tilsammen konstituerer en idéfremsættelsessekvens som en første-position, en kritiksekvens som en anden-position og en håndterings-sekvens som en tredje-position.

4 Dispræfererede handlinger og trepartstrukturen

Nærværende artikel vil vise, hvordan deltagere skaber en idé *på trods af* en disaffilierende præference-organisering. Kreative procesmodeller (se fx Osborn, 1953; Tuckman, 1965; De Bono, 1985; Woodman, Sawyer, & Griffin, 1993; Amabile, 1998) fremfører ellers, at en idéudviklingsproces ikke må indeholde kritiske elementer i den første fase, da det vil afslutte samtalen og dermed udviklingen af idéerne. Det indsamlede og analyserede videomateriale fra de fire organisationers 12 møder gør det omvendt relevant at fremføre følgende argumenter, der skal udfoldes gennem artiklen:

1. Kritik optræder i midten af en trepartstruktur mellem først idéfremsættelse og bagefter kritikhåndtering.
2. Denne trepartstruktur udrettes via forskellige formater og bygger på en præference-organisering hvor hver handling producerer en slot for respons.

3. Men fordi responsen ikke er prædefineret til at være præfereret, benytter deltagerne sig af (hovedsageligt) kropsligt udrettede ansigtsbevarende metoder for at undgå ansigtstab.
4. Dermed produceres og reproduceres institutionelle normer for hvordan skabelsen af idéer kan foregå på trods af kritikken som disaffilierende handling.

Når kritik rettes mod en idé, kan det ses som udtryk for uenighed. Og ifølge Sacks (1987) er uenighed i samtaler generelt en dispræfereret aktivitet (*dispreferred activity*) deltagere søger at minimere via forskellige turdesign (jf. også Clayman, 2002; Stivers, 2008; Emmertsen & Heinemann, 2010; Kevoe-Feldman & Robinson, 2012). Det kan fx være forskellige former for sekventielle præ'er der nedgraderer uoverensstemmelsen (Schegloff, 2007:28ff). Pomerantz pointerer på lignende vis, at en typisk sekvens har et design, hvor uenigheden kommer til udtryk, først gennem overensstemmelse for derefter umiddelbart at blive fulgt op af uoverensstemmelsen (Pomerantz, 1984). Goodwin & Goodwin (2000) viser også hvordan dispræfererede handlinger bliver minimeret gennem turdesign, der blandt andet inkluderer forsinkelser og tøvelyde før produktion af uoverensstemmelsen, og præ'er der opbløder og afværger (*mitigate*) at den helt store uoverensstemmelse eller uenighed kommer til udtryk.

Der findes mange varianter af uenighed, og uenighed som sådan er ikke nødvendigvis et interaktionelt problem, som allerede Kothhof (1993) også viste. Når jeg her i artiklen taler om kritik skal det forstås som forskellige varianter af uenighed, der har en lang række forskellige sociale funktioner, men som overordnet handler om, at en respons stiller spørgsmålstejn ved eller er i opposition til det foregående. Angouri og Locher (2012:1551) redegør i oversigtsartiklen "Theorising disagreement" for fire kriterier ved uenighed:

- a) at udtrykke modsatte holdninger (opposing views) er et hverdagsfænomen,
- b) nogle aktivitetstyper indeholder naturligt mere uenighed end andre (fx "decision making and problem solving talk"),
- c) uenighed kan ikke a priori ses som en negativ handling, konteksten er afgørende,
- d) måden uenighed kommer til udtryk påvirker relationer og identitet.

Uenighed er et bredt begreb, der dækker over forskellige fænomener. Kritik anses her som værende en form for særlig tydelig uenighed, der ofte registreres interaktionelt som en dispræfereret og ofte disaffilierende handling, der tit bliver håndteret ved hjælp af afværgende sproglige og kropslige diskursmarkører, hvis funktion er at sikre opretholdelse af alles ansigt (Goffman, 1955; Brown & Levinson, 1987). På den anden side er kritik også en naturlig og forventelig aktivitet i visse former for situationer. Artiklen vil nærmere fremanalysere hvordan kritik som part i en trepartstruktur sker under idéudviklingsmøder.

Fremanalyseringen af en trepartstruktur relaterer sig også til Schegloffs beskrivelser af hvordan og hvornår interaktionelle reparationer forekommer. Schegloff skelner mellem positioner og ture. Turtagningssystemet (Schegloff & Sacks, 1973; Sacks, Schegloff, & Jefferson, 1974; Schegloff, Jefferson, & Sacks, 1977) består af taleres produktion af TCU'er på forskellige sekventielle tidspunkter; typisk som første, anden eller tredje ture. Men den lokale sekvens kan også siges at bestå af forskellige positioner. Denne forskel gør Schegloff mest klart rede for i artiklen *Repair after Next Turn* (1992). Den gængse forståelse af reparationer er, at anden-initieret reparation producerer en slot for reparation i tredje-turen (jf. Schegloff et al., 1977; Schegloff, 1997). Men Schegloff gør opmærksom på at anden-initieret reparationer ikke altid er en direkte

respons på ”the trouble-source turn” ved taleskift, men kan forekomme senere (Schegloff, 2000), og at reparationen derfor ikke nødvendigvis følger i tredje-turen, dvs. som den efterfølgende tur, men derimod også kan forekomme i en senere tredje-position (*third position*) (Schegloff, 1992). Flere sammenhængende ture og kropslige handlinger kan dermed tilsammen udgøre en position fordi både idéfremsættelse, kritik og håndtering kan udrettes over flere forskellige ture. I artiklen sættes begrebet *position* synonymt med begrebet *part*, hvorfor beskrivelsen af trepartstrukturen for så vidt er en beskrivelse af en trepositionersstruktur.

Udviklingen og identifikationen af trepartstrukturen er også inspireret af litteratur om *concession* (se fx Kotthoff, 1993; Antaki & Wetherell, 2000; Couper-Kuhlen & Kortmann, 2000; Lindström & Londen, 2013). Særligt i forhold til udviklingen af trepartstrukturen er Antaki og Wetherells artikel interessant, da de her eksemplarisk viser hvordan en trepartstruktur etableres når nogen ønsker at yde modstand eller argumentere imod noget, og hvordan dette interaktionelt opnås ved at fremstille sin holdning (proposition), give en indrømmelse (concession) og genfremsætte i en ny men substantielt set stadig samme variant (reassertion). Lindström og Londens artikel viser også samme type logik, hvor en deltager fremsætter et synspunkt eller vurdering (assertion), dernæst frafalder (backs down) for så igen at genfremsætte det originale synspunkt (recycles). Disse diskursive mønstre ser imidlertid ud til primært at være udført af en enkelte taler. Trepartstrukturen der fremanalyses her har omvendt fokus på, hvordan logikken ikke er af retorisk eller argumentativ karakter, men derimod er interaktionelt udført af flere deltagere.

I den foregående diskussion er begreberne forslag (proposal), uenighed (disagreement/disaffiliation) og reparation (repair) blevet introduceret som centrale interaktionsanalytiske begreber med væsentlig forskningshistorie. Disse tre sociale handlinger kobles i artiklen til en bredere forståelse af tre positioner der kan komme til udtryk igennem længere sekvenser, hvilket giver følgende skema:

Position	Sekvens	Typisk social handling
1. position	Idéfremsættelsesekvens	Forslag
2. position	Kritiksekvens	Uoverensstemmelse og disaffilering
3. position	Kritikhåndteringssekvens	Reparation

Denne tredeling kan, og vil ofte, som det bliver vist i analyserne, blive udvidet med forskellige former for præ'er og expansions (Schegloff, 2007).

5 Den empiriske setting og analyser

Trepartstrukturen er blevet fremanalyseret gennem gentagende datarun i det bagvedliggende datakorpus bestående af 12 møder fra fire forskellige organisationer. Strukturen har vist sig at være et robust fænomen der sjældent falder som præcist en første, anden og tredje taletur, men derimod udfoldes over flere ture som tre distinkte positioner der skaber fremdrift i interaktionen. Fænomenet er fundet i mange forskellige sproglige varianter men tilstede flere gange under hvert mødet. Som formaliseret og hypotetisk gengivet format ser strukturen sådan ud:

Idéfremstilling (forslag):	Jeg har en idé: lad os skifte farven fra rød til gul i den kampagne.
Idékritik (uenighed):	Det synes jeg er en dårlig idé, fordi det symboliserer noget andet.
Kritikhåndtering (reparation):	Ja, ok, det er rigtigt, så bør vi nok i stedet skifte fra rød til grøn.

Det er som sagt et simpelt og også urealistisk eksempel, men det illustrerer trepartstrukturen. Jeg vil på baggrund af to eksempler vise, hvordan deltagere bruger langt mere kommunikativt arbejde på at producere disse forskellige positioner og bruger dem til at skabe fremdrift i idéudviklingen.

Fænomenet konstitueres som sagt sjældent som tre hurtige og korte ture efter hinanden, men udfolder sig over længere tid. Derfor er der også brug for et længere eksempel. Ethvert eksempel er unikt og med nogle særlige kontekstuelle betingelser (Garfinkel, 1967), og valg af andre eksempler ville derfor have frembragt andre nuancer. Imidlertid er de valgte eksempler karakteristiske for materialet i den forstand, at det er medarbejdere der taler om idéer i et ret uformelt miljø uden tydelig ledelse.

5.1 Eksempel A: Et møde i en Sydafrikansk startup

Eksempel A er fra feltarbejde i Sydafrika, Cape Town. Den består pt. af fire personer, der er ved at starte virksomheden. Virksomheden er en fælles platform for tre udøvende kunstnere og en administrator. De fire personer er født mellem 1994 og 1983 og består af en sydafrikansk videofotograf der producerer forskellige former for kunstfilm, musikvideoer, osv., en norsk musiker og forfatter, en dansk journalist der producerer artikler og podcast's til internationale og danske medier og en tysk forretningsmand og organisator. Til mødet er to af de fire medlemmer fysisk til stede i en lejlighed i Cape Town i Sydafrika. Et tredje medlem er med over Skype uden billede, da netforbindelsen er for langsom til billedtransmission. Transskriptioner er bibeholdt i originalt sprog, hvorfor eksemplet fra Sydafrika ikke er oversat til dansk. Transskriptionerne består både af det verbale i form af tekst og det visuelle i form af screendumps og i nogle tilfælde optegnede billeder.

Dette første eksempel vil ikke blive analyseret i dybden, men tjener blot til så vidt muligt at give et overblik over trepartstrukturens eksistens. Transskriptionen er markeret på to måder: Klammer til højre der indrammer den samlede position som henholdsvis idéfremstilling, idékritik og kritikhåndtering og samtidig ringe om de handlinger der mest tydeligt indfanger essensen af fremsættelse, kritik og håndtering.

6. Hans: EHMM↓ (.) but'ya kno:w what we could do: <is that eh> (.)

7. provide a bit of a different overview if we do slid' (0.3)

8. only on tops (.) you know↑ (0.8)

9. John: yeah (0.4)

10. Hans: mmm

11. (1.8)

12. and then more likes' (.) <three square formats>

13. (1.1)

14. John: okay↑

15. Hans: and then like maybe (0.4) ehm like we can still that with'eh↓

16. (1.5)

17. John: do you think people ge:t that↑ (.04)

18. that's babuskas in'it↑

19. (5.1)

20. John: =i don't know=

21. Hans: it's a bit pixie

22. John: yeah

23. Hans: EHMM

24. (2.0)

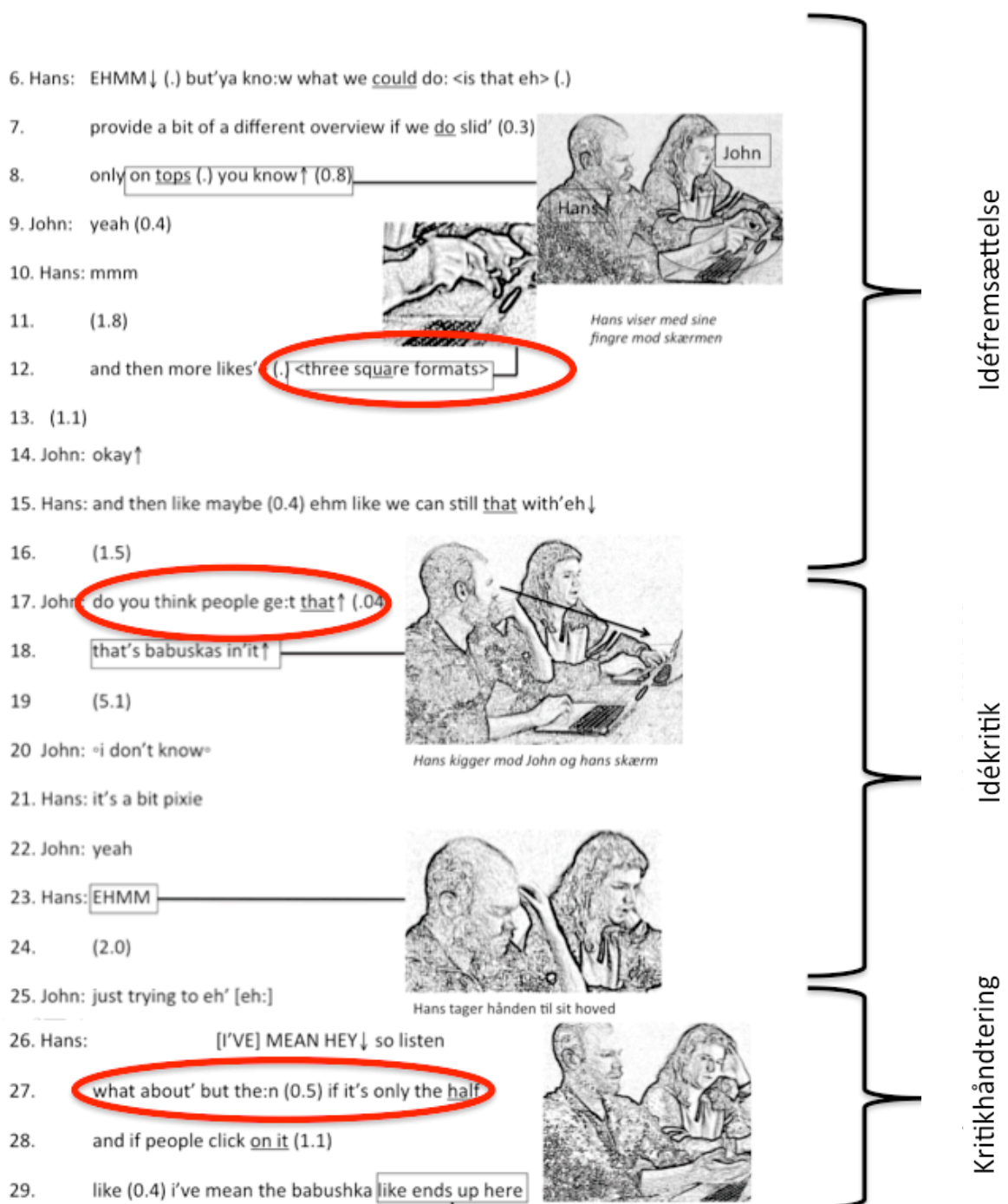
25. John: just trying to eh' [eh:]

26. Hans: [I'VE] MEAN HEY↓ so listen

27. what about' but the:n (0.5) if it's only the half

28. and if people click on it (1.1)

29. like (0.4) i've mean the babushka like ends up here

Hans viser med sine fingre mod skærmen

Hans kigger mod John og hans skærm

Hans tager hånden til sit hoved

Idéfremsettelse

Idékritik

Kritikhåndtering

Hans fremsætter en idé om at indføre en slide-funktion på forsiden af deres hjemmeside. Mens han sprogligt fremsætter idéen fra linje 6 (what we could do:) viser han også med hænderne foran skærmen, hvordan han forestiller sig at elementerne (illustrerede babusjka-dukker) kan slide på siden. I linje 12 fremsættes idéen om tre firkanter på siden (three squareformats), hvilket nøje illustreres og foreslås ved at Hans bevæger hænderne og fingrene som om han tegner tre små firkanter foran skærmen. Idéen er på den måde foreslået ved hjælp af sproget men i en fint koordineret sammenhæng med kropslige handlinger og brug af den materielle struktur.

Man kan endda nok pointere, at den primære idéfremsættelse sker kropsligt og materielt i kraft af hændernes visning og pegning foran skærmen.

Efter Hans har fremsat idéen svarer John præfereret men med en kritisk respons der viser uenighed gennem et spørgende design. Responsen kommer altså som en anden position, og er designet kritisk som et spørgsmålstejn ved forståeligheden i den fremsatte idé: ”do you think people get that” (l. 17). Kritikken producerer en lang pause på 5.1 sekunder, hvorefter John selv nedgraderer det potentielt kritiske og dermed ansigtstruende i sin ytring ved at sige: ”just trying to eh” (l. 25). Hans behandler derpå Johns ytring som en uenighed og kritisk stillingstagen ved at reformulere idéen. Her er det altså idéfremsætteren der også håndterer kritikken – hvilket der også i det samlede datakorpus er en systematisk præference for. Det vil senere blive diskuteret i forhold til begrebet ejerskabsepistemologi.

Den korte analyse har altså vist, at trepartstrukturen eksisterer som tre forskellige positioner og sekvenser: 1) fremsættelse som et forslag om noget fremtidigt der kan ske, 2) kritik designet som en spørgende uenighed og 3) kritikhåndtering som en reformulering og videreudvikling. Det ses altså også, at kritikken fungerer som en katalysator for fremsættelsen af den næste idé. I kraft af den lange pause og den reparation der foregår i linje 19-26, viser det sig at kritikken er en dispræfereret handling der kræver ekstra kommunikativt arbejde at behandle, men det viser sig også, at det ikke interaktionelt er et problem men snarere en ressource for idéudviklingen.

I det følgende eksempel vil jeg mere dybdegående udfolde, hvordan trepartstrukturen er konstitueret ved at fokusere på, hvordan en række forskellige handlinger er med til at konstituerer de tre sekvenser som tre positioner og hvordan de aldrig står helt rent men ofte er tilføjet indskudte sekvenser som fx prætematiske ytringer, prækritik og prækritikhåndtering – jævnfør Schegloffs beskrivelser af *insert expansions* (Schegloff, 2007 kap. 6).

5.2 Eksempel B: Et møde i en dansk NGO

I eksempel B er der seks medarbejdere, der har fået til opgave at drømme om hvordan organisationen ser ud i fremtiden. Organisationen er en stor dansk NGO, hvor der er medlemmer og frivillige der arbejder gratis. Den fremsatte idé er, at man nu også skal kunne bede frivillige om at donere penge til organisationen. Dette kommer til udtryk som et synspunkt eller en holdnings-tilkendegivelse, men bliver af Signe behandlet som et forslag der er til forhandling og udvikling.

(03) (Jeg synes ...)

(1. møde, Organisation C (1.a, 09.20))

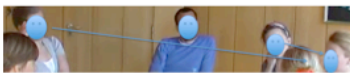
Alle deltagerne griner ved Saras ytring.

01 Mik: de frivillige er os
medlemmer jo
02 Lise: det er rigtigt
03 Gitte: nåja he he
04 Signe: EH HI HI HI HI HI
[HIhihihi
05 Sara: [SÅ synes jeg
i]hvertfald de
06 frivillige] de skal os gi
nogle fler penge EH HIHI
07 Signe: HIHIHI

Sara markerer med hånden, og ingen griner mere.

08 Sara: [NEJ jeg syns'] i
↑forhold til det der med (.)
09 at vi os har adgang til de
frivillige (.)
10 det har vi jo ikk↑ (.) nu
11 Lise: [ja]
12 Sara: de [e:r'] de e:jet af
afdelingen
13 Mik: ja
14 (0.8)

Alle kigger på Sara der taler.

15 Sara: så synes jeg at de:t↓
ville være de:jlign
16 hvis man os godt ku
for↑estille sig måske
17 at vi ku få lov: (.) at spørge
de frivillige

Gitte kigger flygtigt på Signe.

18 om de egentlig os ku tænke sig
at gi (.)
19 nogle↑ penge indimellem].

Alle kigger ned i bordet.

20 [(1.9)]

I linje 16-19 fremsættes idéen som et forslag om at de frivillige skal give nogle penge. Forarbejdet er dog startet tidligere. I linje 5 og 6 fremsættes idéen første gang som en præ (fx pre-announcement (Schegloff, 2007:41)), designet som en ytring der inviterer til latter: "SÅ synes jeg i]hvertfald de frivillige↓ de skal os gi nogle fler penge EH HIHI" (l. 5-6). Sara akkompagnerer sin ytring med hørbar og synlig latter og deltagerne responderer bekræftende med latter, og behandler således ytringen som en grinagtighed (jf. Jefferson, 1979; Markaki, Merlino, Mondada, & Oloff, 2010). På grund af det grinagtige design kan forslaget på dette tidspunkt ses som en præ-tematisk ytring (Maynard & Zimmerman, 1984), der afsøger og bereder muligheden for den efterfølgende idéfremsættelse. Efter Sara har fået de andre deltagers

affilierende orientering (l. 7) foretager hun imidlertid et fodskifte fra den humoristiske framing til en mere seriøs framing. Hun hæver sin stemme for at afbryde grinnet ved at sige: ”NEJ jeg syns” (l. 8) (jf. Schegloff, 2001). Ytringen er ved den høje volumen designet som en måde at tage taleturen igen, og Saras ansigtsudtryk forandrer sig tilsvarende; grinnet forsvinder og det samme sker med de andre deltagere, der responderer med en kropslig spejling af Saras handling. Den prætematiske afsøgning har dermed tilbagekanaliseret turen til Sara, der fremsætter idéen i linje 17-19. Idéen handler om at spørge de frivillige om de vil donere penge. Idéen bliver foreslået af Sara som en holdningsbaseret reformulering af det tidligere fremsatte humoristiske forslag, nu blot uden den humoristiske markering. Idéen foreslås samtidig med nedgraderingsmarkører med lav epistemisk status.

15 så synes jeg at de:t↓ ville være de↑jligt
 16 hvis man os godt ku for↑estille sig måske
 17 at vi ku få lov: (.) at spørge de frivillige
 18 om de egentlig os ku tænke sig at gi (.)
 19 nogle↑ penge indimellem↓

Nedgraderingerne (Pomerantz, 1980) ses særligt i linje 16 hvor Sara skaber et muligt scenarie ved udtrykkene ”hvis”, ”for↑estille sig” og ”måske”, der alle er epistemisk svage begreber der framer og projicerer idéen som genstand for mulig forhandling. Ved at designe ytringen som et personligt synspunkt, og med brug af de nedgraderende og forberedende udtryk, *vaccinerer* hun dermed idéen mod fremtidig kritik. At vaccinere idéfremsættelsen er – med forskellige typer turdesign – en frekvent måde at fremsætte idéer på (Due, 2012b). Brugen af begrebet vaccine er metaforisk, og dækker over det fænomen at taleren ved at anvende et vaccineformat forsøger at vaccinere sig selv mod kritik af idéen – ligesom man kan blive vaccineret mod sygdomme. En medicinsk vaccination er en metode til at forebygge infektionssygdom, hvorefter organismen udvikler immunitet over for sygdommen. Tilsvarende fungerer en *interaktionel vaccination* (Due, 2014a) som et forebyggende forsøg på immunisering af kritikken ved at håndtere disaffileringen og komme potentielle ansigts-trusler i forkøbet. Igennem en række ytringer og handlinger der er tilpasset den sociale kontekst har Sara altså nu foreslået en idé, hvorfor vi kan tale om en tydelig første position som en idéfremsættelsessekvens. Det næste afsnit viser, hvordan der responderes kritisk i anden-positionen.

5.3 Analyse 2: Idékritik

Analysen vil vise, hvordan kritik af idéen produceres gennem en række kommunikative sproglige og kropslige handlinger der via præ-kritik leder frem til egentlig kritik – handlinger der samlet set kan forstås som en anden-position. Prækritikken starter allerede kropsligt mens Sara er i gang med at fremsætte idéen i linje 18-19, som vist herunder:

Gitte kigger flygtigt på Signe.

18 om de egentlig os ku tænke sig
at gi (..)

19 [nogle↑ penge indimellem].

Alle kigger ned i bordet.

20 (1.9)

Idet Sara i linje 18-19 siger ”nogle↑ penge”, krænger Gitte mundvigen nedad og kigger flygtigt over på Signe, der ligeledes laver en forandrende markering med munden og ansigtet. Disse ansigts-handlinger skabes umiddelbart som en symbiotisk produceret respons på Saras ytring, og viser sig dermed som en mulig indikator for præ-kritik. Kaukomaa, Peräkylä og Ruusuvori (2013, 2014, 2015) har i nyere systematiske studier vist hvordan deltagerer handler, viser følelser, responderer og projicerer relevante næste handlinger via ansigtsmimik (facial expressions). Særligt interessant er her begrebet Turn-Opening Frowns (TOF) (Kaukomaa et al., 2014), hvilket henviser til ansigtsudtryk der optræder før en ytring, men koblet til en efterfølgende ytret negativ vurdering (kritik). Netop det kan siges at være tilfældet i eksemplet her hvor Gitte og Signe interaktionelt via ansigtshandlinger udtrykker negativ vurdering før de har ytret noget. Kaukomaa et al. viser også, at deltageren der udtrykker TOF efterfølgende kigger ned og væk, når den kritiske ytring præsenteres. Det samme er tilfældet i eksemplet her, hvor deltagerne kigger væk (l. 20 og 31). Det siger noget om, at kritik er en dispræferet handling.

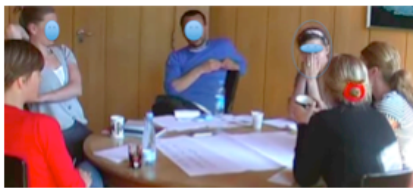
Ved afslutningen af ytringen om ”penge” (l. 18-19) er idéen fremført i sin helhed, hvilket Sara markerer ved at stoppe sin tale og dermed producere overgangsrelevans i samtalen. Som taler orienterer hun sig mod idéfremsettelsessekvensen som afsluttet idet forslaget er blevet fremført. Respons fra andre talere er relevant her. Men der opstår en pause på 1,9 sekunder (l. 20), hvilket nok peger på uklarhed i talerallokering og projicering af, hvad den næste relevante handling er. Pausen kan således også ses som en præ-kritik, fordi alle kigger ned i bordet og væk fra idéfremsetteren, hvormed de gør sig kropsligt passive som modtagere og responsansvarlige. Dermed gør ingen af de andre deltagerer krav på en tur, og Sara selv vælger derfor turen, hvor hun i de følgende linjer implicit account for den manglende respons som mulig kritik (l. 21-29):

- 21 u:den at man er sådan
he↑lt vildt
22 (0.7)
23 Gitte: "hmm"
24 Sara: bange for↓
overhovedet'or:h
25 (0.7)
26 træde ind på det område
28 Gitte: [hmm]
29 Mik: [hmm]

Sara italesætter ikke direkte de andre deltageres tavshed, men accounter for den implicit ved at referere til at man kan være: ”bange for↓ overhovedet'or:h (0.7) træde ind på det område” (l. 24-26). Hun designer hermed sin ytring med fremadrettede reparaturindikatorer som en implicit replik til at nogen generelt (”man”) kan have berøringsangst for at tale om penge og frivillige – hvilket altid er et stort samtaleemne i nødhjælpsorganisationer af denne art. Hvor kritikken indtil videre kan ses som prækritik udført igennem tavshed og kropslig passivitet, kan man også se Saras ekstra kommunikative arbejde og selvvalgte tur i linje 21-26 som præhåndtering.

Spændingen i situationen ses ved tøvlydene og ordsøgningerne inden for Saras tur (l. 21-26). Og det ses af den måde Signe tager hånden til nakken og kigger ned med krængede mundvige igen (jf. TOF (Kaukomaa et al., 2014), og Mik tager hånden op og kigger på sine negle; begge dele simultant produceret med anslagspunkt idet Sara siger ”bange for↓”.

30 (2.5)

Gitte flytter hånden op foran munden.

Da Sara for anden gang skaber et muligt færdiggørelsespunkt ved en kort pause (l. 25) og bagfter producerer et overgangsrelevant sted (efter l. 26), følger en kort minimalrespons og derefter pause i 2,5 sekunder (l. 30). Ved de andre deltageres tavshed og kropslige reaktioner udviser de nu disaffiliering med Sara og den fremsatte idé hvilket kan tolkes som potentiel uenighed. I pausen producerer Gitte yderligere en kropslig respons på lignende vis med Mik og Signe der viser sig som en markant kropslig respons-passivitet: Hun flytter hånden op foran munden hvormed hun gør det umuligt for sig selv at ytre noget.

Som anden part i trepartstrukturen viser kritikken sig tydeligst i netop denne lange pause, hvor idéfremsættelsen ikke har haft et præcist modtagerdesign, hvorfor ingen deltagere handler

som om de har ansvar for respons. Den manglende respons er i situationen mærkbart fraværende, og man kan derfor tale om et *tavsheds-format* som en måde at udvise uenighed og udrette kritik på. Kritikken udrettes ikke specifikt som et udfoldet argument, men viser sig som en disaffilering hvor de andre deltagere ikke responderer med en sekventiel tilpasset respons i præferenceorganiseringen. Overskridelsen af det jeffersonske standard maksimum på et sekund (Jefferson, 1983) er markant, men disaffileringen viser sig først og fremmest ved den kropslige passive reaktion.

Respons på idéen er mærkbart fraværende fordi idéfremsættelsen har projiceret en slot for vurdering som en anden pardel på en første pardel. Men den anden pardel som respons optræder ikke umiddelbart på det overgangsrelevante sted. Det er ellers indskrevet i den sociale handlingstype som deltagerne indgår i hvor den institutionelle opgave er at udvikle idéer til drømmeorganisationen i 2014. Det er en kollektivt stillet opgave, hvor de efter mødets afslutning skal præsentere nogle idéer skrevet op på A3 papiret der ligger på bordet. Det ligger derfor i handlingstypen, at de skal blive enige om, hvad der skal skrives på papiret som *deres* idéer. Derfor er tavshed en mærkbar mangel på respons. Tavshed som kritisk format er i øvrigt en meget frekvent type, se fx (Gravengaard & Rimestad, 2011, 2015). Kritikken viser sig yderligere ved den måde deltagerne udretter ansigtsarbejde på. Mik der kigger ned på sine fingre, Signe der tager hånden op til hovedet og kigger ned og Gitte der tager hånden op foran munden, er alle kropslige reaktioner der konkret og fysisk involverer ansigtet. Ved at udføre handlinger der involverer ansigtet viser deltagerne en utilpassesthed ved situationen som en spændingsfyldt situation. En situation der kræver håndtering.

5.4 Analyse 3: Håndtering af idékritik

Analysen har indtil videre vist, hvordan den prætematiske afsøgning, forslaget, prækritikken, kritikken og præhåndteringen af idéen er produceret gennem en række forskellige kommunikative handlinger i et rigt semiotisk miljø af tale, krop og ting. Hverken forslaget eller kritikken har været produceret som rene enkeltstående ytringer, men som komplekse samkonstruerede kommunikationshandlinger, der samlet kan forstås som henholdsvis en første position og anden position med indskudte sekvenser. Ligesom der er en præference for respons på idéfremsættelse er der også en præference for håndtering af kritik. Denne håndtering af kritikken skaber Signe i første omgang ved at påbegynde en selvvalgt tur.

31 Signe: så vil jeg si: i to tusind og fjorten

Fra den tilbagelænedede position, med armen over hovedet, læner Signe sig frem og peger på papiret på bordet. Hendes kommunikationshandling er designet som en direkte og tilpasset respons på Saras idé, idet hun refererer til den fremsatte idé og vurderer den:

31 Signe: så vil jeg si:' i to tusind og fjorten
32 så syns jeg at (.) eh frivillige skal ha

Signe reproducerer det tematisk ord ”frivillige” og skaber dermed en intertekstuel kobling til Saras idé. Ved at læne sig frem, pege på opgavearket på bordet og tage ordet håndterer Signe den kritiske tavshed. Hun videreudvikler Saras idé idet hun fra linje 33-38 tilføjer nye elementer til idéen.

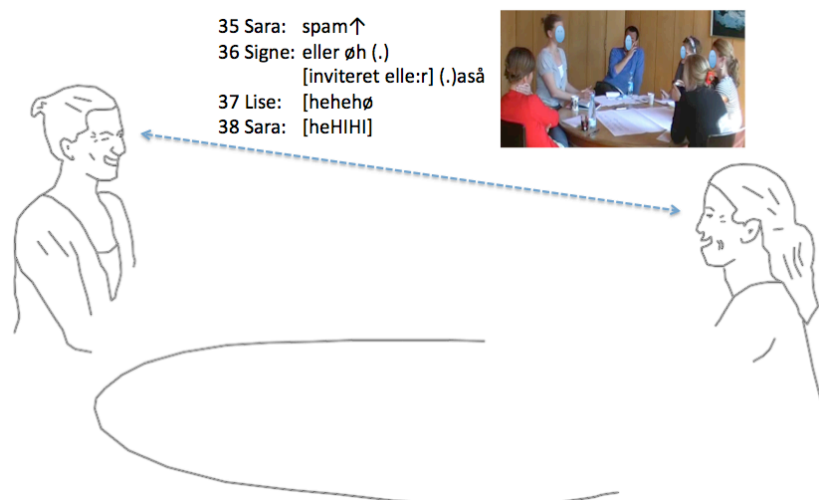
33 go'mu' eller ha muligheden for
at melde sig **til**
34 orh <blive spamet> (.) eller
melde sig **fra**.
35 Sara: spam↑
36 Signe: eller øh (.)
[inviteret elle:r] (.)aså
37 Lise: [hehehø
38 Sara: [heHIHI]

Man kan her tale om et anden-initieret håndteringsformat (other-initiated repair), fordi det ikke umiddelbart er Sara selv, der håndterer kritikken, men Signe i og med det er hende der bryder tavsheden ved at skabe en forandring i idéen. En anden måde at håndtere kritik på er via emneskift, som også ofte ses i problematisk interaktion (se fx Jefferson, 1984). Det interessante for idéudviklingssekvenser i institutionelt regi er imidlertid, at deltagerne er mere eller mindre ”tvunget” af de institutionelle procedurer til at håndtere kritik og producere idéer. Derfor ses det ofte også, at kritikhåndtering involverer videreudvikling af idéen, ligesom det også var tilfældet i analysen af det første eksempel. Den følgende analyse vil yderligere vise, hvordan det sker.

Signe fastholder turen og videreudvikler på idéen ved at forskyde og konkretisere spørgsmålet om hvordan man aktiverer de frivillige til at give penge. Som en multimodal handling peger hun med hænderne til den ene side og bagefter den anden side hvor anslagspunktet for hændernes bevægelse er forslaget om, at de frivillige skal kunne melde sig ”til” (l.33) eller ”fra” (l. 34) spam. Dermed forskydes kritikhåndteringen også til en ny kritikproduktion, hvilket kan forstås som en post-udvidelse af kritikken (post-expansion), hvilket ofte er, som Schegloff også viser, *disagreement-implicated* (2007:151).

Mellemregningen i Signes forslag synes her at være, at hvis man skulle spørge frivillige om at donere penge, ville det betyde, at man sendte informationer ud til dem. At sende disse informationer ud kalder Signe nu for *spam*. Spam har en negativ konnotation. Ingen ønsker at få smidt skrald i sin postkasse/indbakke. Ved at Signe ikke producerer en selvinitieret reparation af ordvalget, skaber hun dermed en ny og denne gang mere udfoldet kritik af Saras idé som en postudvidelse af kritiksekvensen. Idet Signe vælger dette ord skaber hun en negativ sammenhæng til Saras idé. Håndteringen af kritikken er i dette tilfælde både en videreudvikling og fornyet kritik.

At ”spam” er et problematisk ord viser sig i Saras respons. Hun reagerer eksplicit, direkte og spørgende på netop ordvalget med et intonalt opadgående: ”spam↑” (l. 35). Samtidig viser hun med et mikro-ansigtsudtryk en reaktion der udtrykker tilbageholdenhed eller forundring: Hun ryster let på hovedet, trækker mundvigene nedad og løfter let øjenbrynene. Med ytringen er det en kraftfuld multimodal kommunikationshandling, der med et præcist kropsligt projiceret modtagerdesign gør en forklaring fra Signe relevant. Denne forklaring producerer Signe som en reparation af ordet ”spam” ved at reformulere det til ordet ”inviteret” (l. 36), der har helt andre konnotationer. Overlappende med Signes reparation inviterer Sara imidlertid til en humoristisk behandling af situationen ved at grine med høj volumen og tydelig kropslig markering. Ansigtsarbejdet fylder her igen meget helt bogstaveligt som mimik der udtrykker en følelsesmæssig position (emotional stance). Kaukomaa har vist, hvordan tilhører igennem ansigts-respons påvirker fortælleren til et skift i den følelsesmæssige position udtrykt i hans/hendes tale (Kaukomaa et al., 2015). Sara siger spørgende i linje 35 ”spam”, og med ansigtsmimik udtrykker hun forundring over Signes ordvalg og dermed en bestemt tilhørende følelsesmæssig position. Signe reagerer derpå med et skift i hendes ytring og et smil som et afværgende håndteringsinstrument. På den måde har analyserne også vist, at det løbende meget konkrete ansigtsarbejde forstået som mimik eller *facial expression* har stor betydning for konstituering af fremsættelse, kritik og håndtering.

6 Konklusion: Trepertstrukturens præferenceorganisering

I det følgende samles op og delkonkluderes på hvordan trepartstrukturen er organiseret ud fra en diskussion af præferenceorganiseringens særlige logik ved idéudvikling. Indledningsvis kan det nu stadfæstes hvordan de præsenterede tre begreber er adækvate elementer i en teoretisk forståelse af idéudviklingsmøder. Begreberne kan nu defineres på følgende vis:

Idéfremstilling

En sekvens bestående af et forslag om noget fremtidigt udført via multimodale handlinger, og af andre deltagere behandlet som en første parodel.

Idékritik

En sekvens bestående af uenighed med den foreslåede idé. Kritikken optræder som en anden part, men skaber samtidig også slot for respons og er på den måde selv en første part.

Idékritikhåndtering

En sekvens bestående af reparation af uenighed. Ofte sker det af førstetaleren, men andre deltagere kan også reparere. Håndtering er anden part på kritikken.

Ingen af de tre sekvenser er enkelte ytringer, selvom det er muligt. Det mest normale synes at være, at både idéfremsættelse, kritik og håndtering kommer til udtryk over flere ture, TCU'er og kropslige handlinger og netop derfor er positioner på sekvensniveau.

Det viste sig hertil at trepartstrukturen ofte har flere indsatte sekvenser. I analysen af eksempel B var der prætematisk afsøning før idéfremsættelse og den fremsatte idé blev mødt med prækritik og derefter accounting som præhåndtering som respons før den udfoldede idékritik blev produceret, ligesom der også forekom post-kritik efter håndtering.

Trepartstrukturen er heller ikke og langt fra alene et sprogligt fænomen. Det viste sig således at fx kritikken projiceres med et ansigtsudtryk som præ-kritik, der registreres og fortolkes af idéfremsætteren som netop prækritik, hvorfor idéfremsætteren producerer en yderligere account for idéens relevans eller betydning. Dermed viste det sig at trepartstrukturen havde et indledende mellemspil der peger på dialektikken mellem kontekstuel tilpassede responstyper der ikke produceres ud fra kreativitetsmodellernes anvisning om fx først brainstorme og derefter evaluere (Osborn, 1953), men ud fra hvad deltagerne her-og-nu i situationen finder relevant. Positionerne er ikke distinkte velforberejede ture, men pakkede kommunikationshandling der udfolder sig over flere ture i en intersubjektiv arkitektur.

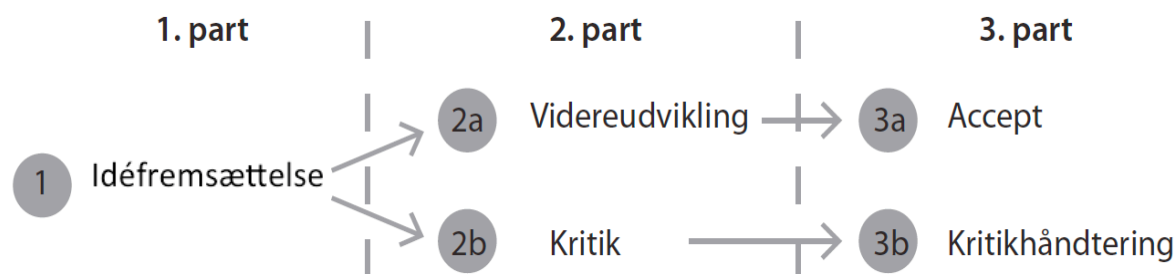
Den helt centrale analytiske pointe er dermed påvisningen af hvordan trepartstrukturen er et sekventielt maskineri deltagerne producerer og reproducerer som en *orden* via en lang række sammenhængende og samkonstruerede kommunikationshandling. Disaffilering, uoverensstemmelse og kritik terminerer tilsyneladende ikke samtalen om idéer men behandles interaktionelt og sekventielt på præcist tilpassede tidspunkter (jf. også Matthews, 2009; Buur & Larsen, 2010). At udrette kritik mod en idé som en anden-position, er ikke nødvendigvis en emneafslutter for idéudviklingen, så længe kritikken bliver håndteret. Analyserne viste at kritikken som henholdsvis et kritisk spørgsmål (eks A) og som tavshed (eks B) blev håndteret med videreudvikling af idéen. Kritikken synes dermed næsten at fungere som *katalysator* for den videre udvikling. Denne diskussion kan imidlertid ikke følges til ende ad empirisk vej, da det ville kræve et udvidet system for iagttagelse og vurdering af den endelige idéns kvalitet. Det er ikke muligt med artiklens fokus. Hvad der dog kan iagttages er at samtalen ikke afsluttes. Nok forskydes måden at tale om idéen på, men emnet ændrer sig ikke, og deltageren taler videre omkring idéen og udvikler den yderligere.

Fremsættelsen af en idé kan medføre meget forskelligt, og kritikken er blot et muligt responsformat. Men på kritik af idéen vil der typisk kun blive udrettet en bestemt type social handling, nemlig kritikhåndtering. Hvordan respons designes er således afgørende for hvordan samtalen udvikler sig. Hvad der er næste relevante handling er en vigtig dynamo i det maskineri der driver trepartstrukturen. Deltagerne orienterer sig kontekst-sensitivt til foregående tures produktion og projicering af bestemte responsformater. Ud fra den klassiske sekventielle turpar-konstruktion vil beskrivelsen af artiklens analytiske pointe se sådan ud (jf. Maynard, 1984):

Idéfremstættelse (1. pair part) → Respons (2. pair part)
 Idékritik (1. pair part) → Kritikhåndtering (2. pair part)

Figur 1: Positionerne forstået som turpar.

Pointen i denne gengivelse vil være, at den foregående ytring altid tjener som kontekst for den næste ytring, og derfor vil strukturen være: ytring, respons, ytring, respons etc. Det giver god mening i turpar-konstruktioner som hilsner, afslutninger og simple spørgsmål. Treparktstrukturen er imidlertid en ordnet struktur med indbygget præference for tre forskellige positioner udført med forskellige sociale handlinger, på forskellige sekventielle tidspunkter og med forskellige tur-design. Strukturen ser derfor mere reelt sådan ud:

Figur 2: Model for trepartstrukturen. I nærværende artikel har jeg kun behandlet kritik og kritikhåndteringen, altså 1, 2b og 3b.

Det beskrevne sociale maskineri er ikke kun drevet af en dyadisk struktur (A-B) men en triadisk struktur (A-B-C). Noget idéudvikling forekommer selvfølgelig som en simpel turparkonstruktion mellem idéfremstættelse og idéaccept, men det er sjældent tilfældet i institutionelle idéudviklingsprocesser. En idé formuleret som et forslag om noget konkret og afgrænset, fx: "Skal vi tage i skoven og lave bål?" har som næste relevante handling et simpelt svar som fx, "ja, det kan vi godt". En del kreativitetsforskning forudsætter denne simple form for samtaleorganisering i deres teoretiske modeller (se fx Kotter, 2010). Imidlertid har artiklen vist, at idéudviklingsprocesser består af noget mere komplekse forløb og handlinger med tre positioner men også indskudte sekvenser, og det er sjældent og accountabel hvis der "blot" bliver responderet på en idé med fx et præfereret "ja". Både dispræfererede men også præfererede svar kræver mere kommunikativt arbejde end "blot" en accept i disse typer institutionelle kontekster. Derfor er trepartstrukturen et frekvent fænomen.

Det har vist sig at deltagerne gør kommunikativt arbejde for at bevare andre deltagers ansigter. For eksempel blev det vist, hvordan kritik kan udrettes med tydelige humoristiske og kropslige invitationer, der nedgraderer betydningen af kritikken og dermed det ansigts-truende potentiale i kritikhandlingen. Det som Goffman kalder for en *forsvarsvinkel* (eget ansigt) og en *beskyttelsesvinkel* (de andres ansigt) (Goffman, 1955) (se Lerner, 1996 for en diskussion af forholdet mellem face og preference).

I hverdagslig interaktion vil man typisk holde sig fra emner og aktiviteter der er potentielt ansigts-truende – det som Goffman (1955) kalder for *undvigeprocessen*. Kritik af et fremsat forslag har definatorisk ansigts-truende potentialer, idet idéen kan blive afvist, men det viste sig at det ikke afholdte deltagerne fra at udrette kritikken. Kritik blev af den grund ikke udeladt

eller undvejet, men dog fremført med nedgraderende markører. Det skyldes nok den institutionelle situationsdefinition, hvor mødet som særlig aktivitetssystem er styret af formålet om, at det er meningen deltagerne skal fremsætte idéer og finde eller udvikle de bedste idéer. Idéudviklingsmødet kan således ses som en ritualiseret praksis, hvor bestemte handlinger er relevante og andre irrelevante. Samtidig definerer mødets type hvordan kritik er naturlig og nødvendig, og hvordan kritik ikke må være så problematisk at deltagernes ansigter udfordres i en grad, der problematiserer samarbejde i det videre organisatoriske arbejdsliv, hvorfor kritik fremføres med ekstra kommunikativt arbejde.

Ansigtsarbejde er et grundlægende socialt frekvent fænomen (Arundale, 2006, 2010; Brown & Levinson, 1987; Goffman, 1955, 1967; Haugh & Bargiela-Chiappini, 2010; Ruhi, 2010; Spencer-Oatey, 2007), men endnu hyppigere direkte anvendt under idéudviklingsmøder som problem-exitredskaber (se fx Due, 2012a, 2014b). Ikke fordi idéudvikling a priori forudsætter mere ansigtsarbejde men formentlig fordi fremsættelse, udvikling og vurdering af idéer er *boundary moments* (LeBaron, Glenn, & Thompson, 2009) hvor identitet sættes i spil. Logikken synes at være dels det faktum, at der er en klar præferenceorganisering hvor idéfremsættelse projicerer en slot for respons, der i en eller anden udstrækning vurderer idéen, og dels det faktum at der er en ejerskabs-epistemologisk affinitet mellem fremsætteren og den idé der fremsættes (se også Landgrebe & Heinemann, 2014). Således at kritik af idéen optræder som kritik af idéfremsætteren som person. Denne kobling ses tydeligvis i den sociale kontekst ved, at det som hovedregel er idéfremsætteren der også håndterer kritikken – eller præhånderer kritikken. Den samme logik kendes fra studierne i *third-position repair* (Schegloff, 1992).

Fremstillet i en formaliseret syllogisme, kan relationen se sådan ud:

1. Mødets aktivitetstype kræver at idéer fremsættes.
2. Fremsatte idéer har en præference for vurderende respons.
3. Fremsatte idéer har en ejerskabs-epistemologisk affinitet til fremsætteren.
4. Ergo: Kritiseres idéer udfordres idéfremsætteren på hans/hendes ansigt og hun ”bør” tage en tur for at håndtere/reparere.

Og:

1. Mødets aktivitetstype kræver at idéer vedtages og videre samarbejde muliggøres.
2. Er en deltager udfordret på hans/hendes ansigt problematiseres videre samarbejde.
3. Ergo: Deltagere bruger post- og præ-sekventielle interaktionelle vaccinationer for at undgå ansigtstab, der på den måde afværger (mitigate) konflikt.

Deltagerne skal også kunne samarbejde godt efter mødet. I den forstand er det sandsynligt at alle deltagerne har en interesse i ikke at blive uvenner, hvorfor de håndterer uoverensstemmelser med strategier for at bevare alles ansigter. Det er en grundlæggende logisk og moralsk orden der sikrer fremdrift selv under kritik.

En person der opretholder sit ansigt (er *in face*), vil føle sikkerhed og agere socialt: ”He feels some security and some relief” (Goffman, 1967:8). Omvendt kan mulig kritik som potentiel ansigts-trussel medføre psykologisk usikkerhed der kommer til udtryk interaktionelt (Arundale, 1999, 2006, 2010). Det er en mekanisme der afholder mange idéer fra at blive udtalt i første omgang, som også påvist af Groth & Peters (1999). På baggrund af interviewmateriale beskriver de hvordan den væsentligste begrænsning i idéudviklingsprocessen er *frygt*: ”fear of failure; of

rejection; of ridicule; of peer group pressure; of success; of consequences; of criticism.” (1999:184). De beskriver at frygten bunder i usikkerhed og knytter sig snævert til ens identitet, ens selvopfattelse og opfattelse af placering i det sociale rum. Dette er sandsynligvis rigtigt, og det er igennem artiklen blevet vist, hvordan deltagere foretager en lang række kommunikative handlinger for at sikre idéfremsættelse, respons som kritik og kritikhåndtering på en måde, hvor uoverensstemmelse ikke bliver et interaktionelt problem men derimod en katalysator for videre idéudvikling.

Fremtidig forskning inden for dette område kan fokusere yderligere på at kortlægge andre beslægtede exitredskaber og problemløsningsmekanismer som konstruktive og katalytiske elementer under idéudvikling.

Tak til 3 anonyme reviewere for værdifulde kommentarer, litteraturhenvisninger og forbedringsforslag.

Referencer

- Amabile, T. M. (1996). *Creativity in Context*. Westview Press.
- Amabile, T. M. (1998). *How to Kill Creativity*. Harvard Business School Publishing.
- Angouri, J., & Locher, M. A. (2012). Theorising Disagreement. *Journal of Pragmatics*, 44(12), 1549–1553. <http://doi.org/10.1016/j.pragma.2012.06.011>
- Antaki, C., & Wetherell, M. (2000). Show Concessions. *Communication Abstracts*, 23(1), 3–149.
- Arundale, R. (1999). An Alternative Model and Ideology of Communication for an Alternative to Politeness Theory. *Pragmatics*, 9(1), 119–154.
- Arundale, R. (2006). Face as Relational and Interactional: A Communication Framework for Research on Face, Facework, and Politeness. *Journal of Politeness Research*, 2(2), 193–216.
- Arundale, R. (2010). Constituting Face in Conversation: Face, Facework, and Interactional Achievement. *Journal of Pragmatics*, 42(8), 2078–2105.
- Asmuss, B. (2012). Proposing Shared Knowledge as a Means of Pursuing Agreement. In *Stivers T. Mondada L. & Steensig J. (eds.), The Morality of Knowledge in Conversation* (pp. 207–234). Cambridge University Press.
- Asmuss, B., & Oshima, S. (2012). Negotiation of Entitlement in Proposal Sequences. *Discourse Studies*, 14(1), 67–86.
- Bergson, H. (1998). *Creative Evolution* (Unabridged). Dover Publications.
- Brown, P., & Levinson, S. C. (1987). *Politeness: Some Universals in Language Usage*. Cambridge University Press.
- Buur, J., & Larsen, H. (2010). The Quality of Conversations in Participatory Innovation. *CoDesign*, 6(3), 121–138.
- Clayman, S. (2002). Sequence and Solidarity. In *Lawler E. J. & Thye S. R. (eds.), Advances in Group Processes: Group Cohesion, Trust, and Solidarity* (Vol. 19, pp. 229–253). JAI Press.
- Clayman, S., & Reisner, A. (1998). Gatekeeping in Action: Editorial Conferences and Assessments of Newsworthiness. *American Sociological Review*, 63(2), 178–199.
- Couper-Kuhlen, E., & Kortmann, B. (2000). *Cause, Condition, Concession, Contrast*. Walter de Gruyter.
- Csikszentmihalyi, M. (1997). *Creativity. Flow and the Psychology of Discovery and Invention*. Harper Perennial.
- Darsø, L. (2001). *Innovation in the Making*. Samfundslitteratur.
- Davidson, J. (1984). Subsequent Versions of Invitations, Offers, Requests, and Proposals Dealing with Potential or Actual Rejection. In *Atkinson J. M. & Heritage J. (eds.), Structures of Social Action: Studies in*

- Conversation Analysis*. 7. ed. (*Studies in Emotion and Social Interaction*) (pp. 102–129). Cambridge University Press.
- De Bono, E. (1985). *Six Thinking Hats*. Penguin, 1987.
- Deppermann, A., Schmitt, R., & Mondada, L. (2010). Agenda and Emergence: Contingent and Planned Activities in a Meeting. *Journal of Pragmatics*, 42(6), 1700–1718.
- Due, B. L. (2012a). Den narrative konstruktion af en idé: En singlecase multimodal analyse af narrativer som ressource for udvikling af nye idéer under møder. *Språk och interaktion*, vol. 3.
- Due, B. L. (2012b). *Den sociale konstruktion af idéer (The Social Construction of Ideas)*. Unpublished Ph.d. Copenhagen University, Department of Scandinavian Studies and Linguistics.
- Due, B. L. (2014a). *Idéudvikling. En multimodal tilgang til innovationens kreative faser. (Idea development: a multimodal approach)*. Samfundslitteratur.
- Due, B. L. (2014b). The Development of an Idea in a Context of Rejection. *Semiotica*, (202), 207–239.
- Due, B. L., & Lange, S. (2015). Videobased Reflection on Team and Employee Interaction. *Circled Working Papers in Social Interaction*, (1 (3)), 1–38.
- Emmertsen, S., & Heinemann, T. (2010). Realization as a Device for Remediating Problems of Affiliation in Interaction. *Research on Language & Social Interaction*, 43(2), 109.
- Engeström, Y. (1995). Innovative Organizational Learning in Medical and Legal Settings. In Martin L., Nelson K. & Tobach E. (eds.), *Sociocultural psychology. Theory and Practice of Doing and Knowing* (pp. 326–357). Cambridge University Press.
- Engeström, Y. (1999). Innovative Learning in Work Teams. In Engeström Y., Miettinen R. & Punamäki R.-L. (eds.), *Perspectives on Activity Theory*. Cambridge University Press.
- Fagerberg, J., Mowery, D. C., & Nelson, R. R. (2006). *The Oxford Handbook of Innovation*. Oxford University Press.
- Fauconnier, G. (2001). Conceptual Blending and Analogy. In Gentner D., Holyoak K. J. & Kokino B. N. (eds.), *The Analogical Mind: Perspectives From Cognitive Science*. (pp. 255–285). Massachusetts Institute of Technology.
- Firth, A. (1990). Responding to Proposals: An Analysis of “Alignment Talk” in Trading Negotiations. *Working Paper Nr. 15*.
- Garfinkel, H. (1967). *Studies in Ethnomethodology*. Englewood Cliffs, N. J.
- Garfinkel, H., & Sacks, H. L. (1970). On Formal Structures of Practical Actions. In McKinney J. C. & Tiryakian E. A. (eds.), *Theoretical Sociology* (pp. 338–366). Appleton Century Crofts.
- Goffman, E. (1955). On Face-Work an Analysis of Ritual Elements in Social Interaction. *Psychiatry*, 18(3), 213–31.
- Goffman, E. (1967). *Interaction Ritual: Essays on Face-to-Face Behavior*. Doubleday.
- Goodwin, C. (2003). The Semiotic Body in its Environment. In *Discourse, the Body, and Identity* (pp. 19–42). Palgrave Connect.
- Goodwin, C. (2007). Participation, Stance and Affect in the Organization of Activities. *Discourse and Society*, 18(1), 53–74.
- Goodwin, C., & Goodwin, M. H. (2000). Emotion within Situated Activity. In Duranti A. (ed.), *Linguistic Anthropology: A Reader*. (pp. 239–257). Blackwell.
- Gravengaard, G., & Rimestad, L. (2011). Elimination of Ideas and Professional Socialisation. *Journalism Practice*, 1–17.
- Gravengaard, G., & Rimestad, L. (2015). *Journalist i praktik*. Samfundslitteratur.
//www.saxo.com/dk/journalist-i-praktik_gitte-gravengaard-og-lene-rimestad_haefet_9788759319703
- Groth, J., & Peters, J. (1999). What Blocks Creativity? A Managerial Perspective. *Creativity and Innovation Management*, 8(3), 179–187.
- Haugh, M., & Bargiela-Chiappini, F. (2010). Face in Interaction. *Journal of Pragmatics*, 42(8), 2073–2077.
- Heckscher, C. (1994). Defining the Post-Bureaucratic Type. In Heckscher C. & Donnelon A. (eds.), *The Post-Bureaucratic Organization: New Perspectives on Organizational Change* (pp. 14–62). Sage.

- Heinemann, T., Landgrebe, J., & Matthews, B. (2012). Collaborating to Restrict: a Conversation Analytic Perspective on Collaboration in Design. *CoDesign*, 8(4), 200–214. <http://doi.org/10.1080/15710882.2012.734827>
- Heritage, J. (1984). *Garfinkel and Ethnomethodology*. Polity Press.
- Housley, W. (2003). *Interaction in Multidisciplinary Teams*. Ashgate Publishing.
- Houtkoop-Steenstra, H. (1987). *Establishing Agreement: An Analysis of Proposal-Acceptance Sequences*. Mouton De Gruyter.
- Jefferson, G. (1979). A Technique for Inviting Laughter and its subsequent Acceptance Declination. In Psathas G. (ed.), *Everyday Language: Studies in Ethnomethodology*. Irvington Publishers.
- Jefferson, G. (1983). Notes on a Possible Metric which Provides for a “Standard Maximum” Silence of Approximately One Second in Conversation. In *Tilburg Papers in Language and Literature* (Vol. 42, pp. 1–83). Tilburg.
- Jefferson, G. (1984). On Stepwise Transition from Talk about a Trouble to Inappropriately Next-Positioned Matters. In Atkinson J. M. & Heritage J. (eds.), *Structures of Social Action: Studies in Conversation Analysis. (Studies in Emotion and Social Interaction)* (pp. 191–223). Cambridge University Press.
- Kaukomaa, T., Peräkylä, A., & Ruusuvuori, J. (2013). Turn-Opening Smiles: Facial Expression Constructing Emotional Transition in Conversation. *Journal of Pragmatics*, 55, 21–42. <http://doi.org/10.1016/j.pragma.2013.05.006>
- Kaukomaa, T., Peräkylä, A., & Ruusuvuori, J. (2014). Foreshadowing a Problem: Turn-Opening Frowns in Conversation. *Journal of Pragmatics*, 71, 132–147. <http://doi.org/10.1016/j.pragma.2014.08.002>
- Kaukomaa, T., Peräkylä, A., & Ruusuvuori, J. (2015). How Listeners Use Facial Expression to Shift the Emotional Stance of the Speaker’s Utterance. *Research on Language and Social Interaction*, 48(3), 319–341.
- Kendon, A. (2005). *Gesture: Visible Action as Utterance*. Cambridge University Press.
- Kevoe-Feldman, H., & Robinson, J. D. (2012). Exploring Essentially Three-Turn Courses of Action: An Institutional Case Study with Implications for Ordinary Talk. *Discourse Studies*, 14(2), 217–241. <http://doi.org/10.1177/1461445612439958>
- Kotter, J. (2010). *Buy-in: Saving Your Good Idea from Getting Shot Down*. Harvard Business Review Press.
- Kotthoff, H. (1993). Disagreement and Concession in Disputes: On the Context Sensitivity of Preference Structures. *Language in Society*, 22(2), 193–216.
- Kuhn, T., & Jackson, M. (2008). Accomplishing Knowledge. *Management Communication Quarterly*, 21(4), 454–485.
- Lakoff, G., & Johnson, M. (1980). *Metaphors We Live By*. University of Chicago Press.
- Landgrebe, J., & Heinemann, T. (2014). Mapping the Epistemic Landscape in Innovation Workshops. *Pragmatics and Society*, 5(2), 191–220.
- Latour, B. (1979). *Laboratory Life: the Social Construction of Scientific Facts*. Sage Publications.
- Latour, B. (2005). *Reassembling the Social: An Introduction to Actor-Network-Theory*. Oxford University Press.
- LeBaron, C., Glenn, P., & Thompson, M. P. (2009). Identity Work During Boundary Moments: Managing Positive Identities Through Talk and Embodied Interaction. In Roberts L. M. & Dutton J. E. (eds.), *Exploring Positive Identities and Organizations: Building a Theoretical and Research Foundation*. Psychology Press.
- LeBaron, C., & Jones, S. (2002). Closing Up Closings: Showing the Relevance of the Social and Material Surround to the Completion of Interaction. *Journal of Communication*, 52(3), 542.
- Lerner, G. H. (1996). Finding “Face” in the Preference Structures of Talk-in-Interaction. *Social Psychology Quarterly*, 303–321.
- Lindström, J. K., & Londen, A.-M. (2013). Concession and Reassertion: on a Dialogic Discourse Pattern in Conversation. *Text & Talk*, Vol 33(3), 331–352.

- Lloyd, P., & McDonnell, J. (2009). Introduction to about: Designing - Analysing Design Meetings. In McDonnell J. & Lloyd P. (eds.), *About: Designing - Analysing Design Meetings*. Taylor and Francis Group. <http://www.taylorandfrancis.com/books/details/9780415440585/>
- Luck, R. (2003). Dialogue in Participatory Design. *Design Studies*, 24(6), 523–535. [http://doi.org/10.1016/S0142-694X\(03\)00040-1](http://doi.org/10.1016/S0142-694X(03)00040-1)
- Luck, R. (2014). Seeing Architecture in Action: Designing, Evoking, and Depicting Space and Form in Embodied Interaction. *International Journal of Design Creativity and Innovation*, 2(3), 165–181. <http://doi.org/10.1080/21650349.2013.875488>
- Luck, R., & McDonnell, J. (2006). Architect and User Interaction: the Spoken Representation of Form and Functional Meaning in Early Design Conversations. *Design Studies*, 27(2), 141–166. <http://doi.org/10.1016/j.destud.2005.09.001>
- Lysklett, S. R. (2007). Dialog mellom ideer: Ideutviklingens vilkår i arbeidsgruppemøter [dissertation].
- Markaki, V., Merlino, S., Mondada, L., & Oloff, F. (2010). Laughter in Professional Meetings: The Organization of an Emergent Ethnic Joke. *Journal of Pragmatics*, 42(6), 1526–1542.
- Marková, I., Linell, P., Grossen, M., & Orvig, A. S. (2007). *Dialogue in Focus Groups: Exploring Socially Shared Knowledge*. Equinox Publishing (UK).
- Matthews, B. (2009). Intersections of Brainstorming Rules and Social Order. *CoDesign*, 5(1), 65–76. <http://doi.org/10.1080/15710880802522403>
- Matthews, B., & Heinemann, T. (2012). Analysing Conversation: Studying Design as Social Action. *Design Studies*, 33(6), 649–672. <http://doi.org/10.1016/j.destud.2012.06.008>
- Maynard, D. W. (1984). *Inside Plea Bargaining: The Language of Negotiation*. Plenum Press.
- Maynard, D. W., & Zimmerman, D. H. (1984). Topical Talk, Ritual and the Social Organization of Relationships. *Social Psychology Quarterly*, 47(4), 301.
- Mondada, L. (2009). Emergent Focused Interactions in Public Places: A Systematic Analysis of the Multimodal Achievement of a Common Interactional Space. *Journal of Pragmatics*, 41(10), 1977–1997.
- Murphy, K. M. (2005). Collaborative Imagining: The Interactive Use of Gestures, Talk, and Graphic Representation in Architectural Practice. *Semiotica*, 2005(156), 113–145.
- Nevile, M., Haddington, P., Heinemann, T., & Rauniomaa, M. (Eds.). (2014). *Interacting with Objects: Language, Materiality, and Social Activity*. John Benjamins Publishing Company. <https://benjamins.com/#catalog/books/z.186/main>
- Nielsen, M. F. (2012). Using Artifacts in Brainstorming Sessions to Secure Participation and Decouple Sequentiality. *Discourse Studies*, 14(1), 87–109.
- Nielsen, M. F. (2014). Sizing up “the Box” in order to Fit in. *CoDesign*, 10(2), 112–134. <http://doi.org/10.1080/15710882.2014.922993>
- Nonaka, I., & Takeuchi, H. (1995). *The Knowledge-Creating Company: How Japanese Companies Create the Dynamics of Innovation*. Oxford University Press.
- Osborn, A. F. (1953). *Applied Imagination: Principles and Procedures of Creative Problem-Solving*. Scribner's sons.
- Paulus, P. B. (2008). Fostering Creativity in Groups and Teams. In Zhou J. & Shalley C. E. (eds.) *Handbook of Organizational Creativity* (pp. 165–189). Lawrence Erlbaum Associates.
- Paulus, P. B., & Nijstad, B. A. (2003). Group Creativity: An Introduction. In Paulus P.B & Nijstad B.A. (eds.) *Group Creativity. Innovation through Collaboration*. (pp. 3–15). Oxford University Press.
- Pomerantz, A. (1980). Telling My Side: “Limited Access” as a “Fishing” Device. *Sociological Inquiry*, 50(3–4), 186–198.
- Pomerantz, A. (1984). Agreeing and Disagreeing with Assessments: some Features of Preferred/Dispreferred Turn Shapes. In Atkinson J. M. & Heritage J. (eds.), *Structures of Social Action. Studies in Conversation Analysis* (pp. 57–101). Cambridge University Press.
- Ruhi, S. (2010). Face as an Indexical Category in Interaction. *Journal of Pragmatics*, 42(8), 2131–2146.
- Sacks, H. L. (1987). On the Preferences for Agreement and Contiguity in Sequences in Conversation. In Button G. & Lee J. R. E. (eds.), *Talk and Social Organisation*. (pp. 54–69). Multilingual Matters.

- Sacks, H. L., Schegloff, E. A., & Jefferson, G. (1974). A Simplest Systematics for the Organization of Turn-Taking for Conversation. *Language*, 50(4), 696–735.
- Schegloff, E. A. (1992). Repair After Next Turn: The Last Structurally Provided Defense of Inter-subjectivity in Conversation. *American Journal of Sociology*, 97(5), 1295.
- Schegloff, E. A. (1997). Third Turn Repair. *Amsterdam Studies in the Theory and History of Linguistic Science. Series IV, Current Issues in Linguistic Theory.*, (128), 31.
- Schegloff, E. A. (2000). When “Others” Initiate Repair. *Applied Linguistics*, 21(2), 205–243.
- Schegloff, E. A. (2001). Getting Serious: Joke → Serious ‘no’. *Journal of Pragmatics*, 33(12), 1947–1955. [http://doi.org/doi:10.1016/S0378-2166\(00\)00073-4](http://doi.org/doi:10.1016/S0378-2166(00)00073-4)
- Schegloff, E. A. (2007). *Sequence Organization in Interaction: A Primer in Conversation Analysis*. Cambridge University Press.
- Schegloff, E. A., Jefferson, G., & Sacks, H. L. (1977). The Preference for Self-Correction in the Organization of Repair in Conversation. *Language*, 53(2), 361–382.
- Schegloff, E. A., & Sacks, H. L. (1973). Opening up Closings. *Semiotica* 8.
- Sidnell, J. (2005). *Multimodal Interaction*. Mouton de Gruyter.
- Spencer-Oatey, H. (2007). Theories of Identity and the Analysis of Face. *Journal of Pragmatics*, 39(4), 639–656.
- Stacey, R. (1996). *Complexity and Creativity in Organizations*. Berrett-Koehler Publishers.
- Stevanovic, M. (2012). Prosodic Salience and the Emergence of New Decisions: On Approving Responses to Proposals in Finnish Workplace Interaction. *Journal of Pragmatics*, 44(6–7), 843–862. <http://doi.org/10.1016/j.pragma.2012.03.007>
- Stevanovic, M. (2015). Displays of Uncertainty and Proximal Deontic Claims: The Case of Proposal Sequences. *Journal of Pragmatics*, 78, 84–97. <http://doi.org/10.1016/j.pragma.2014.12.002>
- Stivers, T. (2008). Stance, Alignment, and Affiliation During Storytelling: When Nodding Is a Token of Affiliation. *Research on Language and Social Interaction*, 41(1), 31–57.
- Stivers, T., & Sidnell, J. (2005). Introduction: Multimodal Interaction. *Semiotica*, 156(1/4), 1–20.
- Streeck, J. (1996). How to Do Things with Things. *Human Studies*, 19(4), 365–384.
- Streeck, J. (2009). *Gesturecraft: the Manu-Facture of Meaning*. John Benjamins Pub.
- Streeck, J., Goodwin, C., & LeBaron, C. (2011). *Embodied Interaction: Language and Body in the Material World*. Cambridge University Press.
- Tuckman, B. W. (1965). Developmental Sequence in Small Groups. *Psychological Bulletin*, 63(6), 384–399.
- Vance, M., & Deacon, D. (1995). *Think out of the Box*. Career Press.
- Woodman, R. W., Sawyer, J. E., & Griffin, R. W. (1993). Toward a Theory of Organizational Creativity. *The Academy of Management Review*, 18(2), 293–321.